

THRILLER

Prohřěšek

Brandi Reeds

Prohřešek

Text copyright © 2018 by Brandi Reeds

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Pavel Kaas, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0641-9 (pdf)

Brandi Reeds

Prohřešek

VENDETA

*Mému manželovi, který září v Key Westu,
a našim dcerám, kterým se daří v uměleckých kruzích.*

Vy jste můj měsíc a mé hvězdy.

La Vita in Rosa

Ten, kdo nic neví, je pravdě blíže než ten,
jehož mysl je naplněna lží a omyly.

THOMAS JEFFERSON

10. listopadu Víím, že děti mají živou představivost – a o neviditelných kamarádech jsem už pochopitelně taky slyšela –, jenže tohle přesahuje meze toho, co já osobně pokládám za normální.

„Kdo může určovat, co je normální?“ uchechtne se doktor Russo. „Děti *skutečně* mají bujnou představivost a vaše dítě je mimořádně kreativní. Umělecky založené.“

Takhle se o ní nejdnou vyjádřili i učitelé ze školy Westlake School.

Pohlédnu ke stolu, u něhož se tříletá Elizabella věnuje své oblíbené činnosti, vybarvování. Ztlumím hlas: „Pane doktore, když zapomenu u stolu prostřít i pro Nini, Nini se rozzuří. Když je Elizabella za něco potrestaná ve školce, přemluvila ji k tomu Nini. Občas se v noci rozesměje tak hlasitě, že mě to vzbudí,“ pokračuji, „a když ji jdu zkontrolovat, najdu ji sedět u stolku pro panenky v jejím pokoji a ona mi povídá: ‚Mami, Nini zrovna řekla něco strašně legračního.‘“

„Už vás napadlo odstranit z její ložnice hračky?“

Svraštím čelo. Bolest hlavy se stupňuje. On to vůbec nepochopil. O tohle tady přece vůbec nejde. „Spíš jsem si myslela... víte... vzhledem k rodinné historii...“

Doplní to za mě. „Schizofrenie je mimořádně vzácná. Postihuje pouhé jedno procento populace a u dětí, zejména pak u dětí Elizabellina věku, se prakticky nevyskytuje. A podle toho, co jste mi řekla, se vaše matka potýkala spíše s depresí než s hlasy v hlavě.“

Jistě. Na základě toho, co jsem mu řekla, to je logický závěr. Jenže já jsem mu ještě pořád neřekla všechno. Všechno neví dokonce ani Micah, a ne snad, že bych nechtěla, aby se to dozvěděl. Jen prostě nedokážu vysvětlit něco, co sama nechápu. A kromě toho mi vadí takhle o své matce přemýšlet. Raději si ji budu pamatovat v její nejlepší formě.

„A i kdyby byla vaše matka jako schizofrenička diagnostikována správně, o čemž pochybuji – případu prostě nebyla věnována náležitá péče –, skutečnost, že vy příznaky poruchy nevykazujete, značí nižší než desetiprocentní pravděpodobnost, že bude touto poruchou postižena Elizabella.“

Myslel by si ale někdo o sobě, že se zbláznil..., když je blázen?

„Kreativní myšlení se v rodině obvykle dědí,“ pokračuje cvokař. „Vy jste kreativní?“

„Nijak mimořádně.“ Na vysoké škole jsem absolvovala obor genderová studia. Ne tedy, že bych se tomuhle kouzelnému oboru od doby, co přišel na svět tenhle uzlíček neutuchající energie, věnovala. Když se nad tím tak zamyslím, je v tom vlastně kus ironie.

„A váš manžel?“

Vydržím doktorův soustředěný pohled. On už odpověď na svoji otázku zná. Micah, který se obléká výhradně do nejrůznějších odstínů šedi jednoduše proto, že neví, které barvy se k sobě hodí, je všechno možné, jen ne umělecký typ. Moc dobře vím, kam cvokař svými otázkami míří, a taky vím, že nedá pokoj, dokud se tam nedostaneme.

„Má matka se věnovala klenotnickému designu,“ přiznám.

„Domnívám se, že i vy sama jste uměleckého založení, ale bojíte se jít v matčiných šlápěch bez ohledu na talent, který v tomto směru máte.“

To, co říká, je směšné. Přílišné zevšeobecnění. *Každý* by se bál stát se tím, čím se stala moje matka. Nakonec bylo vlastně po jejím: krátký rychlý obřad pod půvabnou vitrážovou tabulí.

„Při té léčbě neplodnosti a Micahově cestování jste pod značným tlakem,“ říká doktor Russo. „Snášelo by se vám to lépe, kdybych vám předepsal antidepresiva?“

Zavrtím hlavou. Mám ještě pořád ty prášky, co mi předepsal po dubnovém potratu. Nechce se mi je brát – je těžké jet na nich a být matkou –, ovšem být matkou, když je váš potencionální potomek jen *in vitro*, je už úplně mimo mísu.

„Je to naprosto normální.“ Doktor Russo si promne plnovous. „Vaše dcera je v optimálním věku pro vytvoření podobného ‚kamaráda‘.“ S oblibou používá takové obraty. „Někdy si dítě vytvoří imaginárního kamaráda, aby se vyrovnalo s nějakou opravdu velkou změnou. Například se stěhováním. Nebo s nástupem do mateřské školy.“

Znovu pohlédnu k rohovému stolku, kde se Elizabella soustředěně věnuje omalovánkám. Doktor Russo je náš rodinný terapeut; docházíme k němu už asi šest měsíců. Od dubna – od té doby, kdy se zjevila Nini..., což se časově shoduje s mým potratem. Krátce potom jsme se přestěhovali do Shadowlands, luxusního střeženého obytného komplexu s golfovým hřištěm na předměstí Chicaga. A minulý měsíc Bella začala chodit do školky.

Otáčím snubním prstenem na prstě a najednou mi připadá těsnější než obvykle.

„Pokoušíte se o další dítě,“ říká doktor.

V jednom kuse. Kdyby mi tak na vysoké někdo tvrdil, že bude takový problém mě zbouchnout...

„Začali jste...“

Jeho dotaz přehluší obrazy v mé mysli, které neustále číhají za prvním rohem, aby se znovu vrátily. Lepkové povlečení. Všude samá krev.

„Veronico?“

„Omlouvám se.“ Chvatně potlačím bolestný pocit ztráty. „Ano. Ano, zrovna včera ráno jsme byli na odběru vajíček.“

„Elizabella je součástí tohoto procesu,“ říká doktor. „Víš, že dostáváte injekce. Na příchod bratříčka nebo sestřičky ji připravujete skoro po celý její život. Ona nezná život *bez* těchto příprav.“

„Ano, připravujeme ji. Přesně tak, jak se píše v literatuře.“ A já jsem přečetla úplně všechno. „Dokonce jsme ji připravovali i na možnost, že miminko nepřijde. Víte, jen pro případ, že...“ Odvrátím zrak k oknu a zahledím se do záplavy zlatavého a rudohnědého listí.

„Uvážíme-li, co se stalo v dubnu... O důvod víc, aby si mezitím vytvořila něco jako sestru, ne?“

Nejspíš na tom něco je, ale stejně...

„Imaginární kamarádi nevydrží věčně. Většinou se vytratí kolem pátého nebo šestého roku věku. Doporučuji vám dokumentovat si toto období jejího života. Jednou to bude zajímavý příběh pro vaše novorozené děťátko.“

„Nini!“ Má dcera se natáhne přes stůl a hrábne po tužce, která se jí odkutálela. „Potřebuju červenou. Nebuď lakomá!“

„A že se s tou kamarádkou pere, to je taky normální?“ zeptám se.

Doktor Russo se znovu uchechtne. „To je dobré znamení, odlišuje správné od špatného. Na tříleté dítě se vyjadřuje velice výmluvně a je mimořádně inteligentní. Bude v pořádku.“

Rezignovaně vstávám. „Jdeme, Ellie-Belle. Musíš do školky.“ Když se nezadrhneme někde v dopravní zácpě, přijde jen o pár minut pozdě. V tuhle dobu by nám to z Evanstonu mohlo trvat tak půl hodiny.

„Připravujete se na nejhorší,“ říká Russo, „takže podvědomě cítíte, že to budete schopna zvládnout, pokud by na to náhodou mělo dojít. Vzhledem k tomu, čím vším jste si prošla, je to pochopitelné. Vaše matka, ta roztržka s nejlepší kamarádkou ze studií... A potom je tu samozřejmě ten potrat...“

„Děkuji vám.“ Podám mu ruku a on jí potřese. Naštěstí jsem ho zvládla zarazit dřív, než mohl pokračovat ve výčtu mých životních

zkoušek. Pak vezmu Bellu kolem pasu a za jejího kopání a vřískotu ji odtáhnu od stolku.

Zápasí se mnou celou cestu až k autu takovým způsobem, že ji celou dlouhou chodbou a pak po schodech dolů na parkoviště musím bezmála vléct.

„Do školky ne! Do školky ne!“

„Ale to víš, že půjdeš.“ Když ji vysadím do autosedačky, prohne se v zádech, vyklouzne mi ze sevření a zhroutí se na podlaze SUV jako hromádka neštěstí. „Elizabello, nech toho! Ublížíš si.“

Ještě jsem to ani nedořekla, a už se uhodila ramenem o konzolu mezi sedadlem řidiče a spolujezdce a srdceryvně se rozječela.

Alespoň ji to na okamžik vyřadí z boje, takže se mi povede vecpat ji do sedačky a zapnout pás.

„Do školky ne,“ opakuje.

„Ale ano, právě do školky,“ odseknu.

Za dcerčina popotahování a šeptem pronášených obvinění na adresu Nini se rozjždím.

Když zastavuji už u druhého přejezdu kvůli projíždějícímu příměstskému vlaku, prudce se mi zvedne žaludek. Tohle je na léčbě neplodnosti to nejhorší... Cítím se jako těhotná, a přitom nejsem. Smysl to dává. Pumpuju si do těla hormony a před necelými třemi dny jsem dostala injekci hCG do zadnice. Co je člověk schopen podstoupit, i když existuje značně vysoká pravděpodobnost, že to vůbec nikam nepovede...

Loknu si vlažné vody a opřu si hlavu. Ve zpětném zrcátku vidím, jak si Bella svoje kaštanové vlásky natáčí na prst.

„Neboj,“ říká. „Školka není tak hrozná.“

„Nini jde dneska do školky s tebou?“

„Ona nechce.“ Dál už mluví k té namotané kadeři vlasů, kde se Nini skrývá: „Už nedovolím, aby nás zase poslali na hanbu. To byl ten kluk v červených bačkůrkách. To byla jeho vina.“

Naprosto normální. Tak fajn, doktore Russo. Beru vás za slovo.

Do Westlake School přijždíme dvanáct minut po zahájení vyučování. Podle paní ředitelky Velké NeNe. Ano, tahle slova ona opravdu používá. Pozdní příchody narušují ranní rutinu, ale nemusím být vštkyně, abych uhodla, že zejména Bellin pozdní příchod vyvolá pořádný rozruch. V poslední době mívá problémy s loučením.

S Bellinou rukou v jedné a s jejím batůžkem ve druhé ruce rychle stoupám ke dveřím.

Podzimní vítr mě nepříjemně studí v zádech. Skoro to až štípe. Nepotrvá dlouho a zase se budeme plahočit sněhem. Ale je to přece jen sváteční čas. Doufám, že do Vánoc se budeme moci radovat z nějakých příznivých zpráv, co se miminka týče.

„Maminko, počkej! Nini je ještě v autě.“

„Je přece tady, zlatíčko.“ Hraji s ní tu hru tak, jak mi doporučil doktor Russo. „Přímo u tebe ve vláskách. Jako vždycky.“

„Musíme se pro ní vrátit!“ Vzpouzí se a pokouší se mi vykroutit ruku. „Mami, prosím! Je tam úplně sama! Bojí se!“

Mlčky stojím a sleduji Bellin toho dne už třetí záchvat běsnění. Dupe, pláče, vříská a mě třeští hlava.

Únava. Pocit na zvracení. A neviditelná kamarádka zamčená v autě.

Tohle teď zrovna nemůžu potřebovat. Mám sto chutí dceru naložit a odvézt ji domů. Jen pro dnešek.

Doktor Russo ale také říkal, že ve vztahu k dětem předškolního věku je nejlepší zachovávat důslednost. Pokud jednou povolím, docílím jen toho, že příště se mi bude vzpouzet ještě víc.

Zhluboka se nadechnu. „Fajn, a když se pro Nini vrátíme, budeš hodná, až vejdemo do školy, ano?“ Přičapnu si k ní na bobek a slzami promáčený pramínek vlasů jí zastrčím za ouško. „Už žádný pláč ve dveřích, když půjde Nini s tebou?“

Bella popotáhne. Spodní ret se jí třese. „Mami? Bojíš se?“

Slabě se zasměji. „Ne, zlatíčko. Není se čeho bát.“

„Ale je.“ Svou drobnou ručkou mi sevře dlaň. „Nini říká, že když tatínek odjel do Boží země, nechal nás samotné.“

Do žil jako by se mi zakously ledové střepy. „Co že říká Nini?“ Veliké hnědé oči se jí zalíjí slzami jako hrachy. „Jsmo úplně samy.“

„Proč si myslíš, že jsme samy?“

„Tatínek. Odjel do Boží země.“

„Zlatíčko, Nini neví, co...“

„Nini to ví.“

Jsem z toho tak vyvedená z míry, že se napřed nezmůžu vůbec na nic. „Ale jdi, holčičko. Všechno je v pohodě.“ Beru ji do náruče. Celá gynekologie mi sice v jednom kuse zdůrazňuje, že nemám zvedat nic těžšího než karton mléka, jenže jejich rady někdy nejsou zrovna nejpraktičtější. S Bellou v náručí se vracím do auta pro Nini, a dokonce předstírám, že tu neviditelnou bytost držím za ruku – jako by už toho držení nebylo dost –, když se vracíme zpátky ke dveřím.

Už jsme zmeškaly prezenci, vítání nového dne, hlášení o počasí a představování nového kamaráda. No, prostě to budou muset pochopit. Mělo mě napadnout přinést si potvrzení od doktora Russoa. Třeba bych si ušetřila další přednášku, kdybych jim mohla doložit, že jsem se snažila pomoci své dceři přizpůsobit se téhle předškolní rutině.

Postavím Bellu na zem u dveří a chvatně naťukám přístupový kód. Odpoví mi blikání červené kontrolky. Zkousím to znovu. Marně. No bezva. Takže tisknu tlačítko bzučáku.

„Jak vám mohu pomoci?“ ozývá se z interkomu.

Znovu tisknu tlačítko. „Tady Veronica Cavanaughová. Asi nefunguje kód.“

„Okamžik.“

Za minutku se ve dveřích zjevuje ředitelka školy, slečna Wendy, a pouští nás dovnitř. „Dnes už jsem vás nečekala.“ Svráští obočí a káravě sešpulí růžové rtíky.

„No... já vím, že jdeme trochu pozdě, ale Bella měla sezení.“ Vcházíme do haly se stěnami zdobenými malbou tyčkového plotu, květin a modré oblohy. Naprosto neodpovídá dnešnímu podmracenému dni.

„Jak to zvládáte?“

„Já...“ Říkala jsem jim včera o odběru vajíček? Nejspíš ne. Ale ví o tom Claudette Wintersová, a protože včera Bellu vyzvedávala ona, napadá mě, jestli něco nevyzvonila. To by jí bylo podobné. „Dělám, co můžu.“ Univerzální odpověď je snazší než vysvětlovat, že se cítím úplně k poděláním, protože mě bolí břicho od vaječnicků nafouklých jak tenisáky, o trvalé bolesti hlavy nemluvě. Už jsem pochopila, že když se lidi ptají, stejně nic konkrétního nechtějí slyšet. Pomáhám dcerce svléknout bundu.

„Není to jednoduché.“ Wendy si přidřepne před Bellu a otírá jí slzičky z tváří. „A co ty, zlatíčko?“ Na okamžik od mé dcerky odvrátí pohled a vzhledne ke mně. „Víte, myslím, že jste udělala to nejlepší, co jste mohla, když jste ji sem dnes vzala. Trocha toho rozptýlení, zvláště když se přitom děti ještě něčemu naučí, je někdy tou pravou medicínou.“

Nadechnu se, abych Wendy vysvětlila, že proces oplození in vitro se Belly týká leda tak tím, že ví, že *maminka dostává mimosníkové injekce*, ale to už přichází vychovatelka. Bere dceru za ruku a odvádí ji do třídy.

„Počkejte!“ říká Bella. „Počkejte! *Mami!*“

Otevírám náruč a ještě jednou ji objímám. „Za pár hodin se uvidíme, Ellie-Belle.“

Pevně mě pažemi svírá kolem krku a já cítím, jak se třese. „Nini má strach.“

„Ty a Nini si to dneska užijete,“ připomínám jí. „Jako vždycky přece.“

„Mám tě ráda, mami.“

„Já tebe taky.“

Sama od sebe se mě pouští – někdy ji od sebe musím odstrkovat – a dobrovolně bere vychovatelku za ruku. Ještě se po mně ohlédne přes rameno a setře si slzu z levé tváře.

„Zavoláme vám, kdyby to nešlo.“ Wendy mi bere z ruky batůžek. „A když se dnes s jejím vyzvednutím trochu opozdíte, pochopíme to, vzhledem k okolnostem.“

No tak teď už nevím, kdo se tu zbláznil.

„Nebo... pokud to pomůže... slečna Jennifer bydlí nedaleko Shadowlands. Nabídla se, že ji tam po vyučování vezme, stačí podepsané potvrzení...“

„Jsem v pohodě,“ říkám. „Už jsme si tím prošli dvakrát. Sice to není zrovna rozkoš, ale odběr vajíček je dnes běžnější než...“

„Odběr vajíček?“ Zmateně svráští obličej. „Myslela jsem... Elizabella včera řkala... *Odběr vajíček?*“

„To proto ji včera vyzvedávala Claudette Wintersová. Ráno jsem byla na odběru.“

„Ach.“ Teprve její úsměv odplavuje napětí. „No, to je něco jiného. Bella v nás vyvolala dojem, že...“ Mávne rukou. „To nic, na tom nezáleží.“

„Co vám Elizabella řekla?“

„Říkala...“ Wendy se přemáhá, aby se nesmála. „Není to k smíchu. Sama nevím, co mě na tom tak pobavilo. Včera slečně Jennifer řekla, že váš manžel zemřel.“

Ztuhnu jako solný sloup. „Řekla jste... Moje dcera vám řekla...“

„Že váš manžel zesnul.“ Přikyvuje. „Ulevilo se mi, že se mylila.“ Znovu se zachichotá. „Děti a jejich představitost.“

Zkřížím paže na prsou, abych ovládla třes. „Ona vám řekla, že manžel zemřel?“

„Jak jen to řekla doslova? *Tatínek odjel do Boží země*. Nejspíš si mylně vyložila něco, co někde zaslechla, ale stejně... A k tomu novému kódu. Nejspíš jste nedostala vzkaz.“ Podává mi čtvrtku papíru s novým kódem a návod k používání.

„Počkejte moment.“ Zastrčím papír do kabelky. „Má dcera vám řekla...“

„Věřte tomu nebo ne, ale vypravování přehnaných historek je v tomto věku běžnější, než byste si možná myslela. Pokud chcete, mohu vám dohodnout schůzku s naší sociální pracovnící, ale až na trochu té ustrašenosti a *liknavost* je Bella opravdu bez problémů. A když pro ni včera přišla Claudette... No, řekněme prostě, že předávání proběhlo klidněji.“

Jak jinak. Claudette je prostě v mamasvětě ve všem lepší než já.

„Řekla bych, že vaše dcera ví, jak na vás. I s tím by vám snad sociální pracovnice dokázala poradit.“

„Zrovna jsme přišly od rodinného terapeuta.“

„Ach.“ Opět mírně svaští obočí. „Takže doporučit k nikomu nepotřebujete. Ale naše sociální pracovnice by vám mohla pomoci podívat se na situaci z jiné perspektivy nebo...“ Zmlkne. Asi i jí došlo, že nemůže nabídnout nic, co by skutečně dokázalo vysvětlit Belliny pošahané historky.

„Omlouvám se. Nechápu, proč říká takovéhle věci.“

Rozhostí se stísněné ticho rušené pouze hudbou odkudsi z chodby. *Nebudeme běhat klusem, pojedeme autobusem.*

„Jestli myslíte, že schůzka se sociální pracovnící pomůže...“ začnu.

„Odlišný úhel pohledu nemůže uškodit.“

Vtom se můj telefon rozezní vyzváněcí melodií nastavenou speciálně u čísla embryologa, ukolébavkou „Rock-a-bye Baby“. Stáhne se mi žaludek. Teď to bude buďto dobrá, nebo špatná zpráva. Nic mezi. Každopádně to musím vzít.

„Podívejte,“ říká slečna Wendy, „kdo ví, proč to řekla? Třeba se to ani nedozvíme. Počkejte, jak proběhne dnešek.“

Sevru telefon v dlani. „Kdyby byl problém, zavoláte?“

„Samozřejmě.“

To už mizím ze dveří s telefonem na uchu.

Vím, že musím pozorně naslouchat všemu, co mi embryolog říká, v hlavě mi však stále dokola znějí Elizabellina slova:

Tatínek odjel do Boží země.

Tatínek odjel do Boží země.

Tatínek odjel do Boží země.

Můj manžel, živý a navzdory tvrzením mé dcery na hony vzdálený nějaké Boží zemi, mi ovine paži kolem pasu a zatočí se se mnou po kuchyni ve vlastní osobité verzi společenského tance, která beznadějně postrádá jakýkoliv rytmus. „Zůstaň se mnou... ještě malou chvíli...“ zpívá trochu falešně klasický plesový ploužák, a navíc přitom plete slova.

„*Kráčej se mnou,*“ pokusím se ho usměrnit.

Zajímavé je, že dokáže ovládat obrovský proudový letoun v oblacích a přistát s ním kdekoliv na téhle obrovské planetě, ale taneční parket bez nehody nepřeletí ani jednou jedinkrát.

„*Zůstaň se mnou,*“ pokouší se o zpěv. „Zůstaň, zůstaň, zůstaň...“

„*Rytmus!*“

„Nech se vést.“

To už se smějeme oba.

„Micahu, nech toho. Ještě k tomu, co vykládala Bella. Ona si nedá vymluvit, že jí Nini řekla...“

„To bude ta její bujná představitivost.“ Micah se se mnou ještě naposledy zatočí.

„*Žes zemřel.*“

„Vypadám jako mrtvola? Jsou dny, kdy tvrdí, že je mořská panna. Proč se necháš rozhodit zrovna tímhle?“ Políbí mě na rty a zakloní mě v pase v dramatickém závěru našeho tanečku.

Dovede mě k židli u kuchyňského stolu, kam jsem položila obrázek, který Bella dnes dopoledne nakreslila ve školce.

Teď se dívá v obýváku na film, který si sama vybrala. V konverzaci s Nini pokračuje Bella dokonce i teď, když s Micahem Nini probíráme.

Můj manžel teď stojí za mnou a jeho silné ruce provádějí hotová kouzla s mými rameny. „A pokud jde o ten obrázek,“ – když se nakloní blíž, ucítím slabou vůni Dolce & Gabbana The One Sport – „něco si namlouváš.“

On vidí čmáranice.

Já vidím smrt.

„No tak prostě nakreslila něco, co vypadá jako plameny pekelné.“ Manžel si sedá na židli vedle mě, fyzický kontakt ale udržuje dál. Palcem mě jemně hladí vzadu na krku.

„Omyl.“ Nedokážu odtrhnout oči od načmárané postavičky uprostřed zubatých červených a oranžových čar. „Nakreslila to *Nini*.“

„Když naposledy nakreslila něco, co vypadalo jako vtělení ďábla, vyklubala se z toho její učitelka.“

„To je trochu rozdíl, když dovolíš.“

„Nicki.“ On jediný používá tuhle zdrobnělinu mého jména a mě z jeho *Nicki* pokaždé naskočí husí kůže. Zlehka mě políbí na rty. „Jsi přecitlivělá.“

„Co když je Nini víc než jen imaginární kamarádka?“

„Okay.“ Palcem mi stále přejíždí po kůži. „Pojď do mě. Co je podle tebe Nini?“

Nejdřív jsem si myslela, že Nini je alternativní osobnost nebo hlas v Bellině hlavě, ale doktor Russo má pravdu. Ověřila jsem si to. Ani ty nejzávažnější případy schizofrenie se obvykle neprojeví dřív než v dospělosti. Vzácný případ byl zaznamenán u devítileté dívky, která nedokázala zvládnout rostoucí počet svých imaginárních přátel, ale tříleté děcko nebylo se schizofrenií diagnostikováno nikdy.

Když si teď vzpomenu, jak dcera dnes ráno trvala na tom, že *tatínek odjel do Boží země*, říkám si, jestli Nini není něco jiného.

Něco, co nedokážou vysvětlit dokonce ani doktoři. „Co když je to duch? Nebo démon?“

Micah se zazubí. „To jako vážně?“

„Ano, vážně.“ Ztuhnu a nepatrně se odtáhnou. „Podívej, já chápu, že je to přitažené za vlasy, ale...“

„Chceš mi říct, že naše tříletá slečna je podle tebe jasnovidka? Že otevřela dvířka do velkého tajemna a hraje si se Satanovými přísluhovači?“ Předstírá, že sahá po mém mobilu. „Tak to abychom zavolali Oprah. Ta už si bude vědět rady.“

„Myslíš, že nevím, jak praštěně to zní?“ Mnu si spánky, snažím se tím zahnat bolest hlavy. „Třeba je problém ve mně. Třeba jsem blázen já, když si všichni ostatní myslí, že je to normální.“

Přitiskne mi dlaň na zátylek. „Máš pravdu, bláznivé to je. Stejně bláznivé, jako jsem já blázen do tebe.“

Snažím se nesmát, ale zatímco mi jednou rukou mne krk, druhou mě zalechtá na žebrech a kousne mě do ušního lalůčku. „Nech toho!“ hihňám se bez dechu. „Tohle je vážné.“

„Poslouchej mě.“ Přisune si židli blíž. „Já nechci, aby sis s čímkoliv dělala starosti.“ Položí mi dlaň na břicho. „Mysli na ta dvě malinká embrya, co se pořád ještě mrskají ve zkumavkách.“

„Moc šancí nemáme.“ Z laboratoře nás dnes ráno informovali, že ze šesti vajíček se podařilo oplodnit dvě. Je mi jednatřicet. Připadám si ještě mladá na to, abych podstupovala něco takového.

„Jestli to neklapne s těmihle dvěma, máme pořád ještě v záloze jednu injekci,“ připomíná mi. „A když nevyjde tenhle pokus, v laboratoři máme pořád ještě zmražená další dvě. A stačí, aby se to povedlo s jedním, miláčku. Stačí, aby se to povedlo s jedním, a my máme dvě. Jedno je šance, dvě jsou jistota, jasné?“

Položím mu hlavu na rameno. Sice mu to neřeknu, ale neumím si představit, že bych to měla celé absolvovat znovu. Injekce, preparáty,

vedlejší účinky – věčná kocovina a nevolnosti, aniž by si člověk celé měsíce dal aspoň skleničku. A hlavně tomu všemu věřím stále méně. Jistě, oplození in vitro zabralo, když jsme počali Bellu, ale teď jsem o čtyři roky starší a všechno je jiné. Při našem druhém pokusu jsem ve třináctém týdnu potratila dvojčátka. Brutální. Bolestné. Nefér. Podstoupíte tohle všechno, a výsledkem je jen bolest v srdci.

„Myslíš, že se nám to povede?“ zeptám se. „Věříš, že budeme mít další dítě?“

„Na téhle planetě nejsou další dva lidi, co by si to zasloužili víc.“

S tím sice nelze nesouhlasit, ale zrovna na to jsem se neptala. „Já vím, že chceš velkou rodinu...“

„Jestli jde jenom o tohle, a i kdybychom měli mít jen Bellu, umřu jako šťastný člověk. Mít vás dvě je pro mě důležitější než všechno ostatní na světě.“ Polechtá mě po žebrech. „Nebo dokonce v *Boží zemi*.“

Po tomhle jeho špatném vtipu protočím oči. „Jen z toho prostě nemám dobrý pocit. Obvyčejná vycházka do parku se pro mě mění ve stresovou situaci.“

„Možná bys mohla chodit s *někým*. Dopřej si společnost, ať si můžeš popovídat s *někým* dospělým. Vymyslete něco s Claudette.“

Claudette má ze všech lidí nejbliž k tomu, co bych snad mohla nazvat kamarádkou. Jenže je to taková ta typická supermáma. Pořád má u sebe bio svačinku, svoje děti má neustále pevně pod kontrolou... Nemůžu se jí rovnat. Když jsem s ní, občas mi to spíš než jako společenská konverzace připadá jako soudný den. Ale vím, že Mícah se mi snaží pomoci a že je to dobrá rada. „Možná to zkusím.“

Jenže manžel musel vycítit moje zaváhání, protože mě zalechtá vzadu na krku. „Na co myslíš?“

„Někdy si říkám, jestli na to vůbec mám, chápeš? Já v tomhle nejsem tak *dobrá* jako Claudette. Chci třeba jenom houpat svou dceru na houpačce. Chci si ji užít, chci, aby se Bella taky bavila. Ale když jsem pohromadě s Claudette, neubráním se, aby se mi

hlavou v jednom kuse nehonily všechny ty důvody, proč nejsem taková matka jako ona.“

„Tak já namontuju houpáčku do Bellina pokoje. Nebudeš muset vůbec vyjít z domu.“

Zavrtím hlavou a žalostně se usměju. Micah prostě uvažuje metodicky. I když nám těhotenské testy jeden za druhým vycházely jako negativní, neúnavně studoval problematiku neplodnosti a našel řešení, které tenkrát zafungovalo. Měl by ale pochopit, že ne všechno se dá opravit. Někdy je prostě život na draka a nezbyvá než se s tím vyrovnat. A to je sakra těžká práce.

„Někdy mě tak napadá...“ Zaváhám. „Byly jsme dobré kamarádky s Natashou.“

Při zmínce o mé spolubydlící ze školy mu povyjde obočí. Upraví mi pramen vlasů nad uchem. „Nemusíš se po zbytek života trápit, jasné? Natasha už je prostě jinde. S tím nic nenaděláš.“

„Já vím, ale kamarádit s ní byla *pohoda*. Ne jako s Claudette, nebo dokonce s někým v Old Townu. To má být přátelství takhle... nucené?“

„Máš toho spoustu před sebou. Všechno nám vyjde. Slibuju. Budeme mít další děti. Budeme mít přátele...“

Udržím sice jazyk za zuby, ale mám sto chutí mu říct, že tyhle věci si vůlí nevynutí.

„Moje máma se za dva týdny vrátí z Evropy,“ říká. „Třeba by ti tu mohla chvíli pomoci, až budeš mít implantovaná embrya. Než se dostaneme z nejhoršího. Než se na sonu ukáže, že nám tepe srdíčko.“

„Jsem si jistá, že nepotrvá dlouho a zase se pustí do nějaké dobročinné akce pro nemocnici a navíc – ona stejně neopustí tvého otce na víc jak týden. Kdyby ses aspoň pokusil usmířit se s ním...“

„Ten člověk je tyran.“

„Jenom jsem chtěla říct, že by mohli přijet oba. Mohla bych se s ním seznámit. A on by mohl poznat svoji vnučku, zatímco Shell bude plánovat další seminář nebo charitu.“

„Nicki. Ne.“

Upřeně se mu zahledím do potměných očí. Já jsem otce nikdy nepoznala. Když si pomyslím, že Micah otce má a vůbec ho nechce znát...

„Já vím, že udělal chyby,“ řeknu, „ale když mu odpustila Shell, tak třeba... po takové době... Jen si prostě myslím, že člověk by měl mít vztah se svým otcem, ne? Pokud je to tedy vůbec možné?“

„Je nám líp, když jeden druhému nelezeme na oči,“ prohlásí Micah ostře. „Už o tom nechci mluvit.“ To mi taky došlo a nemám na vybranou. Musím prostě pochopit a přijmout jeho rozhodnutí. Ať se stalo cokoli, stalo se to už dávno. Já jsem za svými vlastními démony vzpomínek přibouchla dveře.

„Moje matka přijede,“ říká. „A ty to zatím zvládneš.“

„Jsem strašně unavená.“

„Já vím. Nespíš.“

Další vedlejší účinek léčby.

„Vezmi si večer prášek.“

„Ne.“ Když jsem si ho vzala naposledy, probudila jsem se v návalu paniky. Měla jsem pocit, že je někdo v domě a já jsem práškem oblnutá natolik, že jsem to nezaregistrovala. „Co kdyby mě Bella potřebovala, a já bych se neprobudila?“

„Spát musíš.“

„No, jenže ty odjíždíš a já jsem tu na všechno sama, takže se nejspíš budu muset vyspat, až se vrátíš.“

„Nicki...“

To ode mě bylo ubohé. Když jsem si brala pilota, věděla jsem, že pravidelné odloučení k tomu prostě neodmyslitelně patří. Moc dobře jsem věděla i to, že kdyby Micah mohl, vzal by na sebe jak ty injekce, tak úkol donosit dítě. *Porodil by za mě*, kdyby mohl. „Já jen, že mě pořád bolí hlava, a ty ženské v Bellině školce... Kdyby jen věděly, jak je někdy těžké to děcko vypravit a vůbec dostat ze dveří... i s tou Nini...“

„A jak vypravuješ Nini, prosím tě?“ Rozesměje se a nepřestává mě přitom hladit po břiše. „Zavazuješ jí botičky? Češeš jí před odchodem vlásky?“

„Ty se směješ, ale ano, s ní je to ještě těžší.“

„A doktor Russo si myslí, že je nejlepší se té hře přizpůsobit,“ potvrzuje Micah. „Předstírat, že ten malý démon, co žije ve vlasech naší dcery, tam doopravdy je.“

„Přesně to říká.“

„Tak fajn.“ Zabubnuje mi prsty na břicho. „Takže si stanovíme pár základních pravidel. Jako když Bella dostala tříkolku.“

Než stihnu odpovědět, už volá do obýváku: „Bello? Bello, můžeš sem na chvíličku?“

„Ne,“ pípne ona.

„Jen pojd', zlatíčko.“

Ohlédne se po nás přes rameno s výrazem „máme plno práce“ a znovu se soustředí na omalovánky. „Nini, to je ošklivé.“

Povytáhnu obočí v němém „já jsem ti to říkala“.

Micah to zkusí znovu: „Bello? Chceš zmrzlinu?“

„Ano, ano, ano!“ Najednou nadskakuje jako čertík z krabičky. „Pro Nini taky!“

„Jasně, že Nini si může dát taky. Pojdte do kuchyně.“

Zvedám se a jdu k mrazáku.

„Můžeš to přinést sem? My máme *práci*.“

„Ne,“ říká Micah. „Pravidla znáš.“

„Nini říká, že pravidla nedodržuješ *ty*.“

V okamžiku, kdy zaslechnu ten její tón, prudce zvednu hlavu. „Elizabello!“

„No, jenže já jsem dospělý,“ říká Micah. „Já občas pravidla porušit můžu. A jestli nepůjdeš do kuchyně, tak prostě žádná zmrzlina nebude.“

„Tak mockrát děkuju.“ Bella práskne tužkou o stolek. „Maminka je vzteklá pořád a teď je kvůli tobě vzteklý ještě i taťka.“ Založí si

paže na prsou, nafoukne ty svoje roztomilé buclaté tvářičky, až vypadají jako růžová jablíčka, a zamíří k nám.

Polykám smích – umí být opravdová komediantka –, jenže Micah smích neovládne, což Bellu naštvete ještě víc.

„To není k smíchu!“

„Zmrzlinu, Miku?“ Zrovna, když se otočím, abych z kredence vytáhla tři talířky, uslyším ránu a kvílení. Ohlédnu se a vidím, že Micah už Bellu zvedá z podlahy jako sladké, uplakané klubíčko. „Co se stalo?“

Bella vřeští: „Nini mě strčila!“ Do toho Micah vysvětluje, že zakopla.

„To nic nebude.“ Micah se posadí ke stolu s Bellou na klíně. „Po zmrzlině to bude hned lepší.“

Naložím na dva stříbrné dezertní talířky po jedné naběračce jahodové, na třetí dám dvě. To pro mého manžela, pro něhož je zmrzlina neodmyslitelnou součástí dne, a přitom to na něm není vůbec znát. Spořádá Nininu porci zrovna tak jako všechno, co nedojí Bella, ale když si zítra stoupne na váhu, bude na tom pořád stejně.

Přisunu jeden talířek před Bellu, jeden k prázdné židli a ten s dvojitou porcí podám Micahovi.

„Ty nic?“ zeptá se manžel.

„Po té léčbě mám osm kilo nahoře.“ Ukážu mu ruku. „Už si ani nesundám prstýnek.“

„Je to pro dobrou věc,“ připomíná mi. „A pořád vypadáš úžasně.“

„A ty jsi zaslepený láskou.“

„Tak co kdybys tatínkovi pověděla něco o tom obrázku, co nakreslila Nini?“ Kývne ke čmáranici, kterou jsme ještě před chvílí rozebírali, nabere na lžičku zmrzlinu a podá ji Belle do pusy.

Vezme si, přestože je *už velká holka* a mně by něco takového nedovolila ani ve snu. Posadím se vedle nich.

„Líbí se ti?“ Elizabella otočí hlavu k tatínkovi. Její andělsky hebké vlásky se mu otírají o bradu a chytají se za jednodenní strniště.

„Moc. Nini musí být umělkyně.“

„To je.“

Umělkyně. Jako moje matka.

„A o čem to je? Kdo je třeba tohle?“ Micah ukazuje na postavičku uprostřed obrázku obklopenou černými čárkami a červenými víry.

„To jsi ty, tati.“

„A co dělám?“

„Letíš.“

To dává smysl. U Diamond Corporation pracuje Micah jako pilot pouhých pár měsíců, předtím ale létal u aerolinek. Létal ještě předtím, než se narodila. Bella život bez letadel nezná.

„Letí bez letadla?“ zeptám se, ačkoliv už jsme to s Bellou jednou probíraly.

„Mami, ty jsi bambula. Letadlo odletělo do Boží země ve vodě.“

Strnu. Krev mi ztuhne v žilách. Tohle *neřekla*, když jsem se jí na to ptala poprvé. Micah vzhledne a podívá se mi do očí. Tváří se starostlivě.

„A voda je tady, tam je letadlo,“ říká Bella tak věčně, jako by oznamovala, že voda je mokrá. Přejede buclatým prstíkem po obrázku. „A tady je velký dům.“

Snažím se polknout i přes ten knedlík v krku. „Velký dům?“

„Moc velký,“ říká.

„A ten dům je vymyšlený,“ zeptá se Micah, „nebo opravdový?“

„Opravdový.“

„Tak opravdový jako Nini?“

„Nini tam už byla.“

Tentokrát na mě můj muž pohlédne s úlevou, jako by říkal, *tady to máš. Boží země je schovávačka té její imaginární kamarádky.*

Jenže já mám s Nini docela problém, takže nemůžu tvrdit, že by mě vědomí, že si pro ni naše dcera teď vymyslela i imaginární schovku, nějak zvlášť uklidnilo.

„Chceš ho nakreslit?“

„Ty bys mi ho nakreslila?“ Když tu morbidní čmáranici odsouvám po stole stranou, třesou se mi prsty. „Je to krásný obrázek.“

Natáhne se ke mně z Micahova klína a přitiskne mi dlaně na tváře. „Budeme na něj mít památku, až nebude.“

Rozhostí se ticho rušené jen vysavačem na listí od sousedů.

Upřeně dceři zírám do očí.

Dech mi vázne v hrdle a do očí se mi derou slzy.

Nevím, co říct, takže volím osvědčenou průpovídku: „Maminka tě má moc ráda, Ellie-Belle.“

„Tak jo, zlatíčko.“ Micah si ji přitáhne zpátky na klín. „Sníme si tu zmrzlinu a půjdeš do vany.“

Takže ta „základní pravidla“ ohledně Nini se odkládají na jindy.

11. listopadu „Být sebou, utnu to v zárodku,“ říká Claudette.

Dostaly jsme s Claudette stejný nápad, čehož začínám litovat. Sešly jsme se po školce neplánovaně v Centennial Parku.

„Imaginární kamarády netoleruju.“

Jasně že ne. Ona ani nenechá svoje děti jíst, když mají zrovna hlad. Jí se v sedm, v poledne a v pět, přesnídávka se podává v deset a ve dvě, ať mají hlad, nebo ne.

Kontroluji hodinky. Budou dvě.

Je přesná jako švýcary. Rozepíná termoizolační tašku a volá přes rameno na svoje děti Crewa a Fendi. Ty ani nenapadne dělat, že neslyší. Teprve pak se Claudette znovu obrací ke mně. „Poslouchej. Když budeš dělat, že je ta Nini skutečná, jen ji v tom podpoříš.“

Mrzí mě, že jsem se o Nini vůbec zmiňovala. „Odborníci říkají, že to povzbudí její představivost.“

„Odborníci občas vůbec nevědí, o čem mluví. Mně minulý měsíc *odborný* instalatér opravoval drtič odpadků, a už to zase hapruje. Říkala jsem mu, co s tím je, ale on měl svou hlavu, takže...“ Otře se, jako by se jí zrovna z vlasů vyhrnula kolonie mravenců. „Někdy prostě musíš převzít zodpovědnost za to, co se v tvé domácnosti děje, jestli mi rozumíš.“

Přibíhají k nám děti i s Bellou.

Claudette rozkládá na piknikový stůlek červenobíle kostičkovaný ubrus a vytahuje z termoizolační tašky svačinky připravené

doma a balené do nevelkých uzavíratelných krabiček s víčky v barvě lesní zeleně, aby to s parkem ladilo. Pokládá jídlo na tři úhledné hromádky. „Vždycky беру něco navíc,“ říká. „Pro všechny případy. Nechci, aby byl někdo ošizený. Hádám, žes neměla v plánu dneska svačit v parku?“

Cítím, jak mi na čele naskakuje vráska. Mám sto chutí jí říct, že moje dítě vezme v pohodě zavděk nějakými žluklými crackery nebo rozmačkanou ovocnou sušenkou nadupanou cukrem, kterou tu a tam náhodou najdu někde na dně kabelky, ale fakt je, že pro Elizabellu nemám ani rozlámané slané chipsy.

Tohle není žádný plánovaný piknik. Kdyby byl, určitě bych teď krájela grepy na čtvrtky a mixovala bio arašídovou pomazánku na celerové stonky a... zkrátka všechno to, co Claudette dělá, když zrovna nenabízí a neprodává nemovitosti. Dnes jsme prostě jen náhodou jely kolem a Bella prohlásila, že se tu Nini chce zastavit a zajít si na houpačku. A tak jsme tady. Nemůžu dceři odepřít nabízenou svačinku, když se její kamarádi usadí ke stolku prostřenému spíš k dámskému obědu než k rychlé svačině v parku.

Claudettin syn se natáhne po krabičce se svým jménem, ale Claudette ji odsune tak, aby na ni nedosáhl. „Nejdřív prostři stůl, Crewe.“

Crew začne připravovat biologicky rozložitelné papírové talíře, a dokonce překládá ubrousky napůl.

„Poděkuj,“ připomínám Belle.

Vzhledne ke mně a pak se podívá na jídlo v krabičkách, které jí musí připadat krajně exotické. „Kde má Nini?“

„S Nini se budeš muset rozdělit,“ povídám.

Claudette si neodpustí podrážděný povzdech, a kdyby mi stálo za to ohlédnout se po ní, určitě by mi věnovala jeden ze svých supermamkovských pohledů.

„To není fér,“ říká Bella. „Fendi má svůj talíř, Crew má svůj...“
„Bello...“

„Nini chce taky svůj.“

Z mého telefonu se ozve vyzváněcí melodie „Rock-a-bye Baby“ a mně poskočí srdce v hrudi. Volají z laboratoře s nejnovějšími zprávami. „Chvilíčku jezte spolu, ano?“ Přehrabuji se v kabelce, zatímco Bella protestuje. „Pak si o tom promluvíme...“

„To není fér.“ Bella zkrří ruce na prsou.

Konečně vyhrabu telefon, stisknu tlačítko pro příjem hovoru a chytím dceru do podpaží, abych ji odtáhla z piknikové lavičky. Sice nemám zvedat nic těžkého, ale dost dobře ji nemůžu nechat dělat scény u Claudettina stolu. Zrovna tak nemůžu zároveň řešit ji a laboratoř. Odvádím dcerku z hřiště k jehličnatému živému plotu, kde je o něco větší klid.

Bella kvílí a kope kolem sebe. „Není to fér, není to fér, není to fér!“

„Nevolám nevhod?“ ptá se žena z gynekologické kliniky.

Jistěže ano. Ale nešlo to nevzít. Čekání na zprávy je skoro stejně stresující jako ty injekce a procedury. „Vůbec ne. Jen okamžik.“ Postavím Bellu na zem a na vteřinku oddálím telefon od ucha. „Bello, volá paní doktorka od miminek a maminka si s ní musí chvilíčku mluvit. Prosím.“

To už jí tečou slzy jako hrachy a řve, co jí plíce stačí.

Ale co mám dělat? Mírně se natočím doleva, o pár kroků poodstoupím, abych vůbec slyšela, a přiložím telefon k uchu. „Omlouvám se. Co je nového?“

„Paní Cavanaughová, z oocytů, jež se nám podařilo oplodnit, se vyvíjí pouze jeden. Ve druhém dni je obvyklý přírůstek buněk na čtyři až šest, ale ten, který se vyvíjí – mrzí mě, že to musím říci –, je na pouhých dvou.“

Od srdce ke konečkům prstů se mi šíří jakási otupělost. Teď zhluboka dýchat. „Takže to znamená... počkat. Jak... Nejsem si jistá, že...“ Přitisknu si dlaň na druhé ucho, abych neohluchla z Bellina vriskotu. „Měli jsme šest vajíček. Vyvíjí se pětadvacet

procent. Tak jste to říkala. Tak jak je možné, že v tomto cyklu nemáme jediné zdravé embryo?“

„Pětadvacet procent je pravděpodobný výsledek, ale jak víte, asistovaná reprodukce není exaktní věda a...“

Teď už přecházím pod stromem a vyšlapávám pod ním v trávě brázdu. „Má jen dvě buňky?“ Vztek se mnou rozlévá jako žluč. Oklamali nás. Tohle není fér. Já jsem všechno dělala správně. Nevynechala jsem jedinou medikaci, jedinou injekci, jedinou pilulku.

A když jsem všechno dělala správně, jak je možné, že se to takhle podělalo?

„Budeme je sledovat,“ říká laborantka. „Je tu šance, že se ještě vyvine, ale...“

Šance? Já – *my* – si zasloužíme víc než jen nějakou prchavou šanci! Pořád slyším o lidech „stížených“ nechťnými těhotenstvími, poslouchám ženské, co remcají, že k tomu došlo *ted'*, a ne až za šest měsíců, slyším o párech zvažujících potrat, protože už mají velké děti a už si skoro mysleli, že jim *nic nehrozí*, když je překvapila *nehoda* navzdory jejich osvědčeným metodám antikoncepce. Ale já... Já jsem dobrá matka, a přesto musím o početí pořád bojovat.

„... a žádná zjistitelná korelace mezi počtem buněk a těhotenstvím.“ Laborantka hovoří bezvýrazným, suchým tónem. Já vím, ona tam není od toho, aby ve mně vyvolávala plané naděje, nebo mě dokonce připravovala na nejhorší. Prostě jen hlásí fakta.

„Ale i kdyby se vyvinulo,“ – znovu se zhluboka nadechnu – „neznamená to, že s tím embryem něco není v pořádku?“

„Nemusí to nezbytně platit.“

Už to jednou vyšlo, připomínám si. Máme přece Bellu. Máme v laboratoři dvě zmrazená embrya. Otočím se, abych pohlédla na důkaz, že všechno bude v pořádku.

Jenže Bella není tam, kde jsem ji nechala. Rychle přelétnu pohledem okolí, ale moje dcera nikde. „Bello!“

Znovu se otočím kolem své osy. Nikde ji nevidím. „Bello!“

Uvědomuji si, že jsem típla hovor, v tu chvíli mi ale na ničem nezáleží tolik jako na tom, abych někde zahlédla svoje dítě.

Srdce mi tluče jako zběsilé. Krev mi buší ve spáncích a já cítím, jak se pode mnou třesou nohy, když mě nesou k hřišti.

Prosím, ať tam je!

Ale houpačky se pohupují v lehkém podzimním větříku a na kolotoči jsou jen dva kluci. Claudette nalévá svým dětem džus přesně tam, kde jsme je opustily, ale moje dcera u jejich stolku nesedí.

„Elizabethlo!“ zavřeštím, co mi síly stačí.

Centennial Park se mi slévá do barevné šmouhy, která kolem mě víří, jako bych seděla na středu kolotoče. Kaštanově hnědá záplava listů čekající na shrabání na opačné straně hřiště, stálezelená tráva, hrbolaté šedohnědé kmeny starých javorů, křiklavě žlutý žebřík skluzavky. Všechno je to kaleidoskop barevných pruhů na plátně, ale já pořád neregistruji tu barvu, kterou zoufale potřebuji vidět – šeríkově fialový odstín bundy mé dcery.

Sotva vnímám jakékoliv jiné zvuky kromě zběsilého bušení vlastního srdce. Dokonce i nadechnout se mi dělá potíže. Přesto řvu z plných plic: „Elizabello!“

A náhle spatřím její loket vyčuhující za mohutným stromem.

Přihítím se k ní, zvednu ji do náruče a ucítím na sobě její teplé tělíčko a její chladnou tvářičku přitisknutou k mé.

Slzy úlevy mi zamlží zrak a slabá bolest naběhlých vaječníků se opět hlásí o slovo, jako by mi chtěla připomenout: *Nezvedat víc než kartón mléka.*

„Tohle nedělej,“ říkám. „Nemůžeš jen tak utéct.“

Bella mi položí dlaně na tváře a přitáhne si mě blíž. „Nini říkala, že viděla tatínka.“ Navzdory panice si opřu čelo o to její a rozesměje se. „Zkusíme dělat, co je správné. Souhlasíš, Ellie-Belle? Ne to, co nám řekne Nini.“

Sešpulí půvabné růžové rtíky a dá mi pusku. Pak mi otře slzy. „Stýská se mi po tatínkovi.“

„Mně taky. Zítra bude doma.“ Mezitím mu ale musím zavolat, abych mu oznámila nemilé zprávy z laboratoře. „Tak pojď, zlato. Půjdeme domů.“

Zavrtí hlavou. „Chci si hrát s Fendi a Crewem.“ Svíjí se mi v náručí tak dlouho, dokud ji nepostavím zpátky na zem.

Nedá mi ani zlomek sekundy, abych se trochu sebrala. Rozběhne se k piknikové lavičce, vecpe se mezi ty vzorové dětičky a dožaduje se další svačiny a prostírání, aby Nini mohla mít svoje.

Jdu k nim. „Ne. Nini...“

„Nini není skutečná,“ prohlásí Claudette. „Děti, co nejsou skutečné, nekrmím.“

Bolest hlavy dostupuje vrcholu. Pohlédnu na Claudette. „Já to zvládnou...“

„Je úplně skutečná!“ Bella se zamračí a znovu nafoukne tváře.

Claudette dokončuje zapichování papírových brček do kelímku s bio jablečným džusem a srdečně kašle na moje protesty proti peskování mého dítěte. „Dovol, abych ti něco poradila.“ Supermatka roku si opře dlaně o štíhlé boky, povytáhne obočí a pokračuje, než ji stihnou upozornit, že nemám náladu tohle poslouchat. „Především – víš, že bych to neříkala, kdyby mi na tvé rodině doopravdy *nezáleželo*, Veronica. K výchově batolete je zapotřebí obou rodičů, a protože tvůj manžel je pořád pryč, chci, aby ses spolehla na mě. Já vím, že jsi vyčerpaná, ale potřebuješ stanovit a prosazovat určité hranice. Ty se od ní necháš ovládat. Kdo je šéf?“

Popadnu Bellu kolem pasu a navzdory jejímu vzpouzení a kopání ji stáhnou z lavičky. „Přestaň. Přestaň, než někomu ublížíš.“

A Bella nepřestává.

„Možná by sis měla najít nějaký ventil,“ říká Claudette. „Něco pro *sebe*. Byla jsem na tom stejně, než jsem získala makléřskou licenci. Pocity nedostatečnosti, přemrštěné soustředění na rozmazlování dětí...“

„Prosím?“

„Já vím, že jsi pod velkým tlakem s tím oplozením ve zkumavce a s Micahem věčně na cestách. To všechno tvé dceři jen dává příležitost vyvádět. Napadlo tě někdy, že se o to otěhotnění snažíš až moc?“

Postavím Bellu vedle sebe na zem a upřeně se zadívám Claudette do očí.

„Uvolni se, a ono to přijde,“ říká. „Moje děti jsou toho živým důkazem.“

Jí pravděpodobně stačilo snažit se tak měsíc nebo dva, než se u ní na záchodě objevilo na papírku malé plus. Každý holt to štěstí nemá.

„Co kdybys mi Elizabellu na odpoledne svěřila? Jdi domů, dej si skleničku vína...“

„Během terapie pít nesmím.“

„A uvolni se, a ono k tomu dojde.“

„Opravdu si myslíš, že jsme *nebyli* uvolnění celý první rok?“ Popadnu Bellu za ruku. „Kdo *není* prvních pár měsíců uvolněný?“

„Jenom ti říkám...“

„Tak už nic neříkej.“ Má dcera už se chystá k další scéně, ale sevřu jí ruku pevněji a vynasnažím se o pohled *maminka to myslí vážně*. „Jestli jde Nini s námi, tak musí hned.“ A vyrážíme k parkovišti.

„Veronico. Pozitivní myšlení někdy...“

„Nojo, jasně. Já to četla.“

„Veronico!“

Dovedu si představit, jak za mnou Claudette zírá s rukama v bok, ale jen kvůli tomu, abych si to potvrdila, se otáčet nebudu. Místo toho se podívám na Bellu. „Zavoláme tatínkovi.“ Zkouším o pár stupňů milejší tón a zdá se, že to zabírá.

„Jo!“ Poskakuje kolem mě.

Claudette kromě dramatického povzdechu zjevně nehodlá vytrvat ve svém úsilí vzdělat mě v otázce snadného, bezstarostného početí. Rychlým ohlédnutím přes rameno se přesvědčím, že se věnuje svým robotickým dětem, které poslušně sepnou ručičky, aby poděkovaly Ježíšovi za svačinu, než ji zhltnou.

Ta má tedy nervy. Ona si snad vážně myslí, že do sebe noc co noc peru ten svinský Follistim, protože je to pohodlnější než mít prostě v pravý čas sex. Jako bych snad dávala přednost dramatu neplodnosti, místo abych v půlce cyklu dala svému muži.

To, co podstupuji já, podstupují jen lidé, kteří už nemají žádnou jinou možnost.

Rozumově vzato – vím, že bych Claudette neměla zaslívat, že to zkrátka nechápe. Žádná nepochopí, dokud neabsolvuje injekce, odběry vajíček, intracytoplazmatickou aplikaci spermií, čtyřcentimetrové jehly naplněné takovým množstvím progesteronu, aby se zajistilo, že se embrya přenesená do její nenormální dělohy chytanou... A to všechno jen proto, aby se dočkala dalšího negativního výsledku, nebo dokonce potratila.

Žádné miminko po tom všem.

Možná už jsem jedna z těchhle nešťastnic. Jen jedině oplozené vajíčko přežilo noc. A ani to si nevede nejlíp.

Jakmile mám Bellu a Nini usazené na zadním sedadle a jsme dostatečně daleko od Centennial Parku, abych už neviděla Claudettin modlitební kroužek, přepadne mě pocit naprostého vyčerpání. Najednou se rozbřečím a nejsem k zastavení.

Začne na mě dotírat pocit provinění za moje chování a za to, jaká jsem byla na Claudette. Budu jí muset zavolat, abych to vyžehlila.

„Nini, maminka je smutná.“

Jo, to teda jsem.

Na palubní desce stisknu tlačítko Bluetooth. „Volat Micah.“

„Volám Micah.“ Počítačový hlas potvrzuje můj pokyn.

Jeho telefon ani nezazvoní; místo toho hovor spadne rovnou do hlasové schránky: „Dovolali jste se na mobil Micaha Cavanaugha...“

Reflexivně hovor ukončím. Příval slz ještě zesílí. Ani ne tak ze zoufalství jako spíš z podráždění. To se tak někdo má, když si může dovolit ten luxus vypnout mobil. Vsadím se, že si dopřává pozdní oběd a koktejl navzdory naší dohodě, že když nemůžu pít

já, nenapíše se ani on. Já tu zatím trčím s drzou tříletou holkou, její zlomyslnou imaginární kamarádkou a Claudette Wintersovou, kromě níž tady nikoho neznám.

Zhluboka se nadechnu a zkusím to znovu. „Volat Micah.“

A znovu se ozve hlasová schránka dřív, než telefon zazvoní. Tentokrát zanechám vzkaz a snažím se zadržet přítom slzy. „To jsem já. Mám zprávu z laboratoře a... byl to docela těžký den. Doufám, žeš měl příjemný let. Nemůžeme se tě dočkat, tak si pospěš domů. Miluju tě. Pa.“

Zavěším.

„Já vím,“ ozve se vzadu Elizabella. „Já jsem jí to říkala, ale ona mi nevěří.“

Pohlédnu do zpětného zrcátka a vidím, že Bella je zabraná do samomluvy. „Čemu maminka nevěří, zlatíčko?“

„Nevěříš tomu, co říká Nini. O tatínkovi.“

„Co říká o tatínkovi?“

„Řekni jí to, Nini.“ Bella si hraje s pásem na autosedačce. „Já nechci, aby se zase vztekala.“

„Maminka se nebude zlobit,“ slibuji.

„Já ti to *říkala*,“ prohlásí Bella. „Jsme úplně samy.“

„Tatínek se zítra vrátí domů.“

„Ne.“ Doplní to dramatickým povzdechem. „Ne, maminko. Odletěl se svým letadlem do Boží země.“

Dupnu na brzdu právě včas, abych stihla zastavit na červenou. „Bello, tohle už nesmíš říkat! Ty víš, že to není pravda!“

„A je.“

Zní ospale. Znovu ji zkontroluji v zrcátku a mám jasno, když vidím, jak jí těžknou víčka. Než odbočím do Shadowlands a u závorý naťukám přístupový kód, je v limbu.

Projíždím klikatými uličkami až na Hidden Creek Lane, kde, jižně od jedenácté fairwaye, stojí přímo naproti domu Claudette Wintersové i náš dům.